

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΟ τίς Ξη ως τίς Ξητά, ο Ρουλταμπιλ περιμένε άποια απάντησι τής Νατάσας. Στίς Ξητά στήλωστικε να κίνη την του- αλέττα του για να πάη στο δειννο του Γκουνοόφρα. Καθώς όμως σπρωνόταν, Ξ- νας ύπρητις πήλκε μέσα στο Ξενοδοχείο, φέρνοντας μια Ξπιστολή γι' αυτόν... Αύτη τή φορά όμως ήταν από τή Νατάσα... 'Ο Ρουλταμπιλ την άνοξε με χέρια του Ξστε- ναν και διάβασε τα Ξξής :

«'Ο στρατηγός Τρεπασόφ και η μητέρα μου, θα ήσαν πολύ εύχρησι, αν έρχοσαστε άποψε να φάμε μαζί. 'Όσο για μένα, κύριε, έλπίζω να με συγχωρήσετε γιατί, Ξξ αί- τιας μου σάς Ξπαγορεύθηκε η Ξισόδος σ' ένα σπίτι στο οποίο προσέφερε ά- νεκτήριτες Ξπηρεσίες που δέν ήσ τίς Ξξάσος σ' όλη μου τή Ξωη.

Νατάσα

'Ο ρεπόρτερ, με την Ξπιστολή στή χέρια, άπομένε σκεπτικός. Φα- νόταν σαν να φητάη τον Ξαυτό του : «Στην Ξπιστολή αύτη η Νατάσα ν' Ξξαρσιτέσται πραγματικά η με άπειλεί;

Και δέν Ξξερει κι' ο ίδιος τι ν' απάντησι στον Ξαυτό του. Μά, θά- τό μάθανε σε λίγο, όταν θά Ξψθανε στην Ξπαύλα.

'Επειτ' από μισή ώρα, ο ήρωας μας Ξύπαινε σ' έν' άμαξιά κι' Ξδινε στον άμαξιά τή διεύθυνσι τής Ξταύλας Τρεπιτσάσφ. 'Όταν, σε λίγο Ξψθασε πάλι, Ξιδε μπρός στην πόρτα τον Ξριουλάι, ο οποίος φανόταν να τον περιμένει.

'Ο Ρουλταμπιλ τώρα ήταν τόσο άποροφωμένος από τή σκέψι τής σπουδής ας που θά Ξιζε σε λίγο με τή Νατάσα, όσως Ξιχε Ξξάσει όλό- τελα και τον Γκουνοόφρα και την πρόκλησι του.

Καθώς Ξρουξέε μια ματρία γύρω άπ' τή βόλλα, Ξιδε τους άστεινομο- νους να σχηματίζουν μια άδιατάραχτη Ξοχη και χροιάστικε να τους δείξι την Ξιδιχή άδεια πούχε από τον Κοιτηριαν για να την περάσσι. 'Ο Ξριουλάι τον δέχτικε μ' ένα σωρό Ξποζήσεις και όταν, τέλος, ο Ρουλταμπιλ μπήκε μέσα στον κήπο, Ξιδε τήν Ματρένα Πέτροβνα και τή Νατάσα να κύνουν μαζί τον περιπάτο τους με τή μεγαλύτερη άγάπη του κόσμου. 'Ολόκληρο άλλως τε το σπίτι φανόταν γαλήνιο κι' οι Ξνοικοι του Ξδειχναν πως Ξίχαν Ξξάσει όλότελα την τελευταία τραγωδία.

'Η Ματρένα κι' η Νατάσα Ξτρεξαν κι' Ξποδέχτικαν μ' Ξγκαρδιό- τητα τον νεαρό ρεπόρτερ, ο οποίος τίς ρώτησε άμέσως για την Ξγεια του στρατηγού. Τότε Ξξείνε γύρσαν και τον Ξδειξαν τον Φέοντορ. 'Ο στρατηγός ήταν άπάνο στο κήπο του κήπου, μπρός σ' ένα τρα- πέζι γεμάτο Ξλεκτικούς μεζέδες κι' από κει ψηλά χειρονομούσε φιλικά πρós τον Ρουλταμπιλ. 'Ηταν φανερό πως όλη η οικογένεια Ξπρόκειτο να φάη στο κήπο, Ξκείνη τή ώραία λευκή νύχτα.

— Ξίνε καλά, πολύ καλά ο στρατηγός, άγατημένε μικρό ν τ ο μ ο - δόξ, του απάντησε η Ματρένα. Πόσο θά χαρή που θά σάς δη και θά σάς Ξγαρσιτέσται... Μά δέν φαντάσσεσθε τή δική μου χαρά που σάς Ξαναβλέπω!... Δέν Ξξορετε τι ύπρησιρα κατά την διάρκεια τής ά- ποψίας σας, Ξγώ, που Ξξερα πό- σο η κόρη μου φέρθηκε άδικα ά- πέναντι σας, άπαγορεύοντας σε σας, τον σωτήρα μας, την Ξισόδη Ξδώ πέρα... 'Ω! η άγατημένη μου Νατάσα!... Μά τώρα Ξξοει κι' αυ- τή πόση Ξήγνομοσύνη σας χρο- στούμε!... 'Εχει πειά Ξμιασσύνη στα λόγια σας και στην άντελή- ρια σας, μικρό άπεσταλμένο του καλοΰ Θεού!... Να! αυτός, ο Μιγάλης Κορσακόφ ήταν ένα τέρας και τι- μοσήθηκε όσως του Ξξίξε. Ξξορετε πως Ξχουν στην άστεινομοία άποδει- Ξεις που πιστοποιούν πως ήταν Ξ- νας από τους Ξπανδύονους πρόπο- ρες τής Κεντρικής Ξπαναστατικής Ξπιτροπής;... Αυτός, ένας άξιο- ματικός... Θεέ μου, σε ποιόν να Ξ- χη κανείς Ξμιασσύνη, σε ποιόν ;

— Και τον κ. Βόσι Μουρακόφ τον Ξαναείδατε; ρώτησε ο Ρου- λταμπιλ.

— 'Ο Βόσις ήθε χτες, να μές άποχαγητήσι, μά δέν τον δεχθή- καμε, σήμερνα με τίς όδηγιες που μές Ξιχε δώσει ο Κοιτηριαν η Να-

τάσα μόνο του Ξγραψε για να του δικαιολογήσι την άνοχη μές... Την άλλη μέρα λάβαμε μια Ξπιστολή του, στην όποια μές γράφει ότι φέρνει από την Πετρούπολι.

— Πώς αυτό;

—'Ο Βόσις, ύπερ' από το φριχτό δράμα που μάτωσε τή μικρή βύ- λα όπου Ξμινε με τον Μιγάλη, όταν Ξμαθε από ποιές συνθήκες ο Μιγά- λης σποτήθηκε, κι' άφού ύποβλήθηκε κι' ο ίδιος σε άσθητη άνάγκησι από την άστεινομοία, η όποία Ξιχε ληλητήσσει την βιβλιοθήκη του και ρίμαξε τα χαρτιά του, ύπόβαλε την παρητήσι του άπ' το στρατό κι' άποκόμοσε να Ξδση στο Ξξής στο βάθος των άγρών, στην Ξξοχή, σαν φιλόσοφος και σαν ποιητής που Ξνε. Ξγώ του δίνω σ' αυτό άπολύ- τως δικαίω... Ξνας ποιητής δέν μπορεί να Ξη σαν στρατιώτης. 'Όταν Ξχι κανείς Ξδέες που δέν τίς Ξχει ο άλλος κόσμος γύρω του, Ξνε προ- τιμώτερο να Ξη μόνος.

'Ο Ρουλταμπιλ ζήταξε τή Νατάσα, η όποια ήταν κατάλομη και δέν Ξπρόσθεσε ούτε λέξι στις γλαυφές τής μητρονιάς της.

Μιλώντας Ξιχαν φθάσει στο κήπο. 'Ο Ρουλταμπιλ χαϊρέθηκε τον στρατηγό, ο οποίος του φώναξε ν' ανεβή Ξπάνω... 'Όταν δε σε λίγο ο νεαρός ρεπόρτερ του Ξδωσε το χέρι, ο Φέοντορ τον τράβηξε στην άγκαλιά του και τον φίλησε. Ξπειτα, για να δείξι στον Ρουλταμπιλ πόσο καλά πάει το πόδι του, άρχισε να περπατάη μέσα στο κήπο, σπρωξόμενος σ' ένα μπιστοναύκι. Πήγαινε, Ξχόταν και φώναζε με κέφι, που Ξιχε ζατί το νοσηρό και το μακισμένο :

— Δέν θά με φάνε οί...! Δέν θά με φάνε!... Νά, παραδείγμα ο Μιγάλης...

'Ηταν καιτε μέρα Ξδώ, με πλησιάζει γυροί να Ξπομάζωμαι πισότε, κι' όμως δέν μπορέσε να με σποτήσσι... Σας ρωτάω : Πού βρισκείται ο Μιγάλης τώρα; Στον άλλο κόσμο... Ξγώ όμως βρισκομαι πάντα Ξδώ... Δέν θά με φάνε... 'Όχι... Ξξορετε ότι πρόκειται να ρθώνε πάλι Ξδώ σαν Ξωντανός μπόμπεξ;... Ξξορετε τι θά πη αυτό;... Ξνας - δια άπ' αυτούς θά Ξωστούνε με μπότες που θά Ξραγούν δ- ταν θά βρεθούη μπροστά μου και θά κοιματίσσουν κι' αυτούς και μέ- να!... Ξτοι δέν θά μπορώ να σφίξω στο Ξξής το χέρι ενός άνθρώ- που, χωρίς να τον δώ να σπάη Ξξαρνα... Πώς σας φάνετα αυτό; Μά ό,τι κι' αν κύνουν, δέν θά με σποτήσσουν... Ξλάτε να ποιέμε στην Ξγεια μου! Ξνα ποτηράκι όστρα για να μές άνοξή η όρεξί!... Ξξ- ρετε, νεαρό μου, θά φάμε Ξδώ... Ξλήθεια, τί Ξτέρογο πανόραμα! Φα- νόται να πάντα από δω!... Ξν ο Ξχθός Ξχθί - Ξπρόσθεσε γελόν- τας παροόξα - θά τον δώτεμε!...

Πράγματι, το κήπο Ξπρόκταν πάνω άπ' τον κήπο και βρισζόταν άπονομένο άπ' όλες τίς μεριές, γιατί δέν σπρωζόταν πουθενά, σε τοίχο. Ξταν σωστό παρατηρητήριο, γιατί κανένα δένδρο δέν τό Ξβοθε τή θεά. Πάνω άπ' το χωμάτινο τραπέζι, Ξίχαν απόλοσι ένα δεύτερο τραπέζομάνηλο που σκέταζε τους μεζέδες και τ' άλλα φαγη- τιά. Θά Ξτροταν Ξται σκεδόν στο Ξπαθού. 'Ο κήπος Ξιχε μια νοητε- ρική γλαυφήτητα. Και, καθώς ο στρατηγός φανόταν Ξδύομος, το γε- νια προαναγγέλλόταν από τα πιο Ξδύομα, αν ο Ρουλταμπιλ δέν Ξιχε προσέξει καόλα ότι η Ματρένα κι' η Νατάσα Ξίχαν πολύ λένθημο Ξ- φος. Δέν άρχισε μάλιστα ο ρε- πόρτερ ν' άντιληφθή ότι και η Ξειθμία του στρατηγού ήταν Ξ- περβολική, αν όχι βιασμένη. Θά Ξλεγε κανείς ότι ο Φέοντορ Φεο- νόροβις μιλούσε για να Ξαλλέ- ται, για να μη στήλωξεται τίπο- τε. Αυτό άλλωστε ήταν δικαιολο- γημένο Ξπειτα από το τελευταίο δράμα. 'Ο Ρουλταμπιλ πρόσθεξε ά- κούα ότι ο στρατηγός δέν καττα- ξε την κόρη του, ούτε όταν τής μιλούσε. Ξνα τρομερό μυστήριο τής χούριξε. Και ο Ρουλταμπιλ κοίνησε, χωρίς να θέλη, το κεφα- λι του, πολύ θλιμμένος κι' αυτός.

Την κήνσι του αυτή την άντελή- ρηη η Ματρένα Πέτροβνα, η ό- ποια του Ξφριξε το χέρι σιωπηλά. — Μά που Ξνε η όστρα; φώ- νισε ο στρατηγός. Τί Ξγινε; — Πράγματι, η μισοτρία τής όστ- ρας δέν Ξπάρχε πουθενά, στο τρα- πέζι.

— 'Ο Ξριουλάι θά την Ξξάσει στο ντουλάπι των ποτιών, απάν- τησε η Ματρένα.

Το ντουλάπι των ποτιών βρι- σκόταν στην τραπέζα. Ξ Μα- τρένα Ξτουμάζονταν να πάη να την φέρσι, μά η Νατάσα την πρόλαβε και κατέθηκε τή σάλλα του νε-

'Η Ματρένα κι' η Νατάσα Ξτρεξαν και ύποδέχτικαν μ' Ξγκαρδιότητα το νεαρό ρεπόρτερ.

σαού, φωνάζοντας :

— Μείνε, μαμά ! Πηγαίνω, έγω !...

— Μην άνησυχείτε!... φώναξε τότε γι' ό Ρουλιτακιλά. Ξέρω πού είναι ή μοτοίλα καί πάω να την φέρω...

Κι' έβρεξε πίσω άπ' τη Νατάσα, ή οποία ήσώσσο δέν στάθηκε. Έτσι οι δύο νέα έβρισαν συγχρόνως στην τραπέζαρια. Ήσαν μά νοι. Αυτό ήθελε γι' ό Ρουλιτακιλά. Στάθηκε μπροστά στη Νατάσα καί τή ρώτησε :

— Γιατί, δεσποινίς, δέν μοιά άπαντήσατε νοοίτερα στις έπιστολές μου ;

— Γιατί δέν θέλω καμιά κουβέντα μαζί σας !

— Αν αυτό είν' αλήθεια, δέν θα φοχθώσατε ως εδώ, όταν εισάσσοθε βεβαία πώς θα με συναντήσετε...

Ή Νατάσα διάσασε για μια στιγμή γι' έπειτα, κοιφειμένη άπό μια καράβοξη συγχίνηση, είπε :

— Ε, λοιπόν, ναι !... Θέλωσα να σας δω, για να σας πώ : Μην πού φοβάστε πια ! Μην με βλέπετε πια !... Φύγετε, γόργε, φύγετε ! Πράξιμα για τή ζωή σας ! Κι' αν μαντέψατε κάτι άπ' όλα αυτά τα μυστήρια, ξεχάστε το !... Α' σας έξουσιάζω στο όνομα τής μητέρας σας, ξεχάστε το, γιατί άλλωθως εισάθε γαιένος !... Αλλά ήθελα να σας πώ !... Καί τώρα : Πηγαίνετε !...

Καί, παίρνοντάς του τή χείρα, πού τή φοβίξε με μι' αϊθόρωμη απειλάδα, για τήν οποία όμως γάνηξε σύν να μετανοή άμέσως.

— Πηγαίνετε ! τον ξαναείπε.

Μα ό Ρουλιτακιλά τήν ρώτησε απόη καί τής είπε :

— Δεσποινίς, σάς επαηρούν περισσότερο άπό ποτέ !... Πιο ός θ' άντιζαταστάση τ' ό ν Μιχάλης Κορσαζώφ ;

— Δυστυχισμένη !... Σωπάστε !... Σωπάστε !...

— Βρίσσομαι έγω εδώ !...

Τά λόγια αυτά ό Ρουλιτακιλά τή είπε με τόση πελοήθεια, ώστε διάκρυα άνέβηκαν στα μάτια τής Νατάσας.

— Μισρέ μου !... Μισρέ μου !... τραίλας, Γενναίε μου μισρέ !...

Δέν ήξερε πια τί να πει. Ή συγχίνηση τής την έμπεδίσε για μιλήση... Καί όμως έπρεπε, έπρεπε να του δώσει να καταλάβη ότι δέν μπορούσε να ζήνη πιότε γι' αυτόν σ' αυτή τή φιλίβερη ιστορία.

— Ποτέ ! του είπε. "Αν εκείνοι μάθουν τι μοιά είπατε, τι μοιά προτείνατε, θα εισθε νεκρός αύριο !... "Ας μη τή μάθουν ποτέ !... Καί προπάντων μην επαχισηόστε πια να με ξαναδηήτε... Πηγαίνετε να ξαναβροήτε τον πατέρα μου άμέσως... Άρκετη ώρα μείνατε εδώ... "Ω ! αν τή ήξεραν !... "Ω ! τή μαθαίνουν όλα γιατί βρίσσομαι παντού κα' έχουν αυτά παντού !...

— Δεσποινίς ! τήν ικέτευσε ό Ρουλιτακιλά. Μιά λέξη ακόμα... μια μόνη λέξη !... "Αμφιβάλλετε τώρα δτι ό Μιχάλης Κορσαζώφ θέλησε να δηλητηριώση τον πατέρα σας ;

"Ω ! θέλω να τή πιστέψω !... Θέλω να τή πιστέψω !... Θέλω να τή πιστέψω για σας, φτωχό μου παιδί !...

Ό Ρουλιτακιλά ζητούσε ή μάλλον περιμενε να του πει άλλο πράγμα. Αυτό τή : "Θέλω να τή πιστέψω για σας, φτωχό μου παιδί !...» δέν τον ικανοποίησε καθόλου. Ή Νατάσα τον είδε να χλωμαίβα. Θέλησε να τον καθηγοήσση, ενώ τή χείρα τής πού έτρεμαγ, άνοιξαν τή ντουλάπι με τή κλειά.

— Έξείνο, του είπε, πού με ζάνει να πιστεύω ότι έχετε έντελώς δόξη, εξείνο πού τή άντελήφθηκαν καί μόνη μου, είναι ότι ένα καί τή αυτό πρόσωπο, καθώς είπατε, άνέβηκε όλες τις φορές από τή παράθυρο με τον μικρό ξώστοχο... Ναι ! Ναι ! Δέν ύπάρζει καμιά άμφιβολία γι' αυτό καί είχατε δόξη...

— Καί όμως, έκανε ό Ρουλιτακιλά, δέν εισθε έντελώς βεβαία γι' αυτό, αφού μοιά είπατε : "Θέλω να τή πιστεύω, φτωχό μου παιδί !...»

— Κόρη Ρουλιτακιλά, μπορεί αυτός πού θέλησε να δηλητηριάσση τον πατέρα μου να μην ήρθε άπό τή παράθυρο !

— Α' ! "Οχι ! Αυτό είν' άδύνατον ! φώναξεν ό Ρουλιτακιλά

— Πίστετε δέν τούς είναι άδύνατο !...

Καί γύρισε τή κεφαλή τής άλλου.

— Μαύη Μαύη !... έκανε σέ λίγο με φωνή έντελώς άλλαγμένη καί αδιάφορη. Μαύη ! ή μοτοίλα με τή βότκα δέν βρίσσομαι πουθενά !... Τή την έκανε ό Έρμιολάι :

— Έπρεξε άμέσως στο ντουλάπι γι' εκεί βροήσε τέλος τήν μοτοίλα.

Ό Ρουλιτακιλά, έν τή μεταξή, είχε ξαναγατρήσει στον ζήπο.

— Αν αμφιβάλλει μονάχα γι' αυτό, σκεφτόταν, μπορώ να ήσώσομαι... Μονάχα άπ' τή παράθυρο μπορεί να εισθε ό δολοφόνος !... Καί ό δολοφόνος ήταν ένας γι' αυτός ό ένας ήταν ό Μιχάλης Κορσαζώφ !...

Ή Νατάσα, κρατώντας τή μοτοίλα, τον συνάντησε σέ λίγο, γι' ό οι δύο μαζί ξαναγύρισαν κοντά στον στρατηγό.

Ό Φέντοφ έπληξε άμέσως τή μοτοίλα καί γύρισε ένα ποτηριάκι.

— Άκούστε, παιδιά μου, είπε, ό Κουτρινάγ έπρεπε νιώλας να βρίσσομαι εδώ !... Μπορούμε λοιπόν ν' αρχίσσομε να τρώμε !...

Καί κρατώντας πάντα τή ποτήρι στα χείρα του, έβγαλε από τή τσέπη του ένα μεγάλωστορετε ρολόι, πού όποιον άνοιγόταν καθαρά τή πίε-τάξ.

Α' ! Α' ! έκανε ό Ρουλιτακιλά, χαμογελώντας προς τήν Ματρώνα Πετρόβνα. "Ωστε τή ρολόι ξαναγύρισε άπ' τή ρολογιά !... Καθώς βλέπω είναι ύπαροχο !...

— Έχει πρώτης τάξσεως δουλειά !, απάντησε ό στρατηγός. Τή κληρονόμησα άπ' τον παππού μου.

Δείχνει τή δευτερόλεπτα καί τις φάσεις τής σελήνης καί ζητάει κάθε μισή ώρα !...

Ό Ρουλιτακιλά είχε σιγήσει πάνω άπ' τή ρολόι καί τή διαβάσε.

Περιμένετε καί τον γ. Κουτρινάγ ; ρώτησε σέ λίγο, έξωκοιουθώντας πάντα να θανατώη τή ρολόι.

— Ναι, μα αφού άρχισσε, τόσο τή χειρότερο γι' αυτόν !... Στην ύγια σας, παιδιά μου ! είπε ό στρατηγός, βάζοντας στην τσέπη του τή ρολόι του καί φέρνοντάς στα χείρα του τή ποτήρι του.

— Στην ύγια σου, Φέντοφ Φεαντόφοβιτς ! απάντησε ό Ρουλιτακιλά με τήν συνθησιαμένη του τρυφερότητα.

Ό Ρουλιτακιλά καί ή Νατάσα μούλας έβρεξαν τή χείρα τους με τή βότκα, μα ή Ματρώνα γι' ό στρατηγός άδειασαν μοροροφρι τή ποτήρια τους ως ζάπο. Μα άμέσως ό στρατηγός ξεστόμισε μια τρομερή βλαστήμα, καί προσπάθησε να βγάλη από πού είχε ρουφίξει με τόσο κέρη !... Συγχρόνως, ή Ματρώνα έφτινε γι' εκείνη, καπιτάζοντας με τρώιο τον στρατηγό !...

— Τι συμβαίνει ; Τι έβαλαν μέσα στη βότκα ; ρώτησε ό Φέντοφ.

— Τι έβαλαν μέσα στη βότκα ; φώναξε γι' ή Ματρώνα Πέτροβνα με φωνή θαθειά καί με τή μάτια τής πεταγμένα έξω άπ' τις κόγχες τους.

Ό Ρουλιτακιλά γι' ή Νατάσα είχαν τρέξει κοντά στον στρατηγό καί τήν γυναίκα του. Τή πρόσωπο τού Φέντοφ προπάντων είχε πάρει μια φοριχτή έκφραση.

— Δηλητηριασθήκαμε !... φώναξε ό στρατηγός με φωνή πού τήν έκοβε ό λόζυγγας !... Καίγομαι ! Φλογίζομαι !...

Σάν τρελή, ή Νατάσα, είχε πιάσει τή κεφαλή τού στρατηγού μέσα στα χείρα τής καί τού φώναξε όλοένα :

— Ξέρνα, πατέρα, ξέρνα !...

— Πρέπει να στείλομε για έμετικό ! φώναξε ό Ρουλιτακιλά, πού ισοβάσταξε τον Φέντοφ, ό όποιος είχε γλωστορήσει μέσα στα χείρα του.

Ή Ματρώνα Πέτροβνα, ξεφωνίζοντας στραγγιά, έπρεξε έξω, διέσχισε τον ζήπο τρέχοντας, σάν να είχαν πιάσει φωτιά τή φορούματά τής καί μπήκε μέσα στη βροάνα !...

Στό μεταξή ό στρατηγός είχε άνακουρισθή λίγο, χάρις στον Ρουλιτακιλά, ό όποιος τού είχε χώσει ένα κουτάλι στο στόμα, ενώ ή Νατάσα ξεφώνιζε : «Θεέ μου ! Θεέ μου ! Θεέ μου !...»

Ό στρατηγός κρατούσε τώρα τήν κοιλιά του, φωνάζοντας : «Καίγομαι ! Καίγομαι !»

Ή σκηνή ήταν τρομακτικά τραγική καί κομική συγχρόνως. Κι' έξαφνα τή ρολόι τού στρατηγού άρχισε να σημαίνει όγτώ φορές μέσα στην τσέπη του !...

(Άκολοιθεί)

Ή Νατάσα τον είδε να χλωμαίβα !...